

Bu akşam bir yılın hesabını özetlemiş sevgili Abdurrahman...
ILKYAR'a bir giriş, ve bir yıl boyunca sadece 1 projeyi kacırdı;
çocukların dünyasına girdi,
çocuklar da Abdurrahman'ın...

ILKYAR da bazı kalıplar oluştu,
çok tekrarladığımız için
veya çok seyrettığımız için...

Nazlı Yüreker filminin başındaki;
"bitti bitti" yi söyleyen çocuğu o kadar çok yasardı ki,
artık bir şey tamamladığımızda, tamam veya bitti demiyoruz,
"bitti bitti..."

Filmin sonunda da Ağrı Taslıca'dan çok akıllı kızımızın
söyledikleri de çok hoş, Abdurrahman'ın son satırları,
bilmeyenlere filmin tam bölümü:

-Kardeşlerine ne söylemek istersin?

-Çok çalışınlar, başarılı olsunlar..

-Ne olsunlar...

-Memur olsunlar...

Oğretmen olsunlar

Doktor olsunlar...

Şeyyyy olsunlar...

.....

.....

Çok şey olsunlar işte...

ILKYAR'da gönüllülük çok farklı
gönüllülerimizde eşsiz,
Abdurrahman gibi,
bir yıldaki gönüllülüğünü anlatıyor
"Bazen de..."

Abdurrahman'ı da, bütün gönüllülerimizi de çok seviyoruz,
onlarla gurur duyuyoruz...

ILKYAR

--

Çocuklarımız, ilk göz ağrılarımız, ilk yarımız;

hele ki uzaklardaki, YİBOlardaki çocuklarımız, kardeşlerimiz...

www.ilkyar.org.tr

ilkyar@ilkyar.org.tr

BAZEN DE...

En başında sadece bir arkadaşımı yalnız bırakmayacaktım, onunla İLKİYAR'ın tanışma toplantısına giderek. Nasıl olmuştu da bir anda binlerce küçük kardeşim,arkadaşım olabilişti ve ben hepsine birden onları yalnız bırakmayacağıma dair söz verebilmişim? Uzun süre sorguladığım bu duruma umarım yazımın devamında cevap bulabilirim.

Tanışma toplantısında izlediğim "söz" filmiyle başlamaya karar vermişim bu işe, ilk bir kaç hafta depo çalışmalarına katılmışım ve şanslıydım ki tanışma toplantısından yaklaşık üç hafta sonra ilk projeme katılabiliyordum. İlk projenin gerginliğinin,çocuklara yetebilirmiyim kaygısının yanı sıra takdir edersiniz ki hayatı boyunca pek kimseye hatırı sayılır bir katkısı olmamış bir insan için olağandışı bir duygu birilerine karşılıksız bir şeyler katmak... Dolayısıyla kendimden beklentim pek yüksek değildi, yine de kendi açımdan baktığımda yurttan sıradan bir haftasonu geçirmek yerine kolaylıkla tercih edebilirdim proje ekibinde yer almayı. O proje öncesi tek derdim tek bir çocuktu benim... Bir tane çocuğun hayatını pozitif anlamda değiştirebilsem yeterdi bana Ankara'dan Samsun'a giderken. Kendi kaygılarımı ve ilk heyecanlarımı bastırmaya çalışarak geçirdim o ilk yolculuğu...

Sonunda bilim otobüsü Alaçam YİBO'ya varmıştı akşam saatlerinde; otobüsün camından, bütün çocukların bizi dışarıda bekleyişlerini, bir anda otobüsün etrafını sarışlarını hayretle izledim. Bu ilgi beni biraz daha germişti, ben de diğer çocuklara nazaran biraz uzakta sıralanmış olan nazaran çekingen çocukların yanına yaklaştım, hava soğuktu ve okula giriliyordu. Bu aradaki beş dakikanın sonunda Mesut, Osman ve ben sarmaş dolaş girmiştik okullarına... Beş dakika önce tanıştıkları insanlara karşı bile; çoğu yetişkinin, kendi mutsuzluklarına, huzursuzluklarına çare olacak kadar büyük bir sevgiye sahip YİBO çocukları. Ve onların sıcacık sevgileri, gülümsemeleri dahi yetiyor; olmazı olur kılıyor onlar... YİBO'lardaki ilk haftasonumda ne ekibin uyumu, ne profesyonelliği, ne de deneylerin işleyişi, hiç biri umrumda değildi. Umrumda olan tek şey başımı çevirdiğim her yerde karşılaştığım gülen bir çift minik gözdü. Tek üzücü kısmı ise projenin ayrılık kısmıydı, bir gün önce kavuşulan yakın birer arkadaşından ayrılan iki yüz kişi bir aradaydı. Bütün gün karşılaştığım o gülen gözler artık gülmüyorlardı ne yazık ki... Bu durumun amacımıza ulaşabildiğimiz, çocukları etkileyebildiğimiz bir göstergesi oluşu benim tek tesellimdi. Yine de bu durum can sıkıcı oluyor, keşke bu doğal süreç hiç yaşanmasa diyor insan ister istemez, çaresizce... Son kez vedalaşıp, bu tip karmaşık, yoğun duygularla bindim bilim otobüsüne.

Dönüş yolculuğunda ise yine sadece tek bir çocuğu düşünürken buldum kendimi, fakat bu sefer ulaşamadığım tek bir çocuğu düşünüyordum. Gerçekten tüm çocuklara ulaşabilmişmiydim? Peki ya, tüm ekipçe gözden kaçırdığımız tek bir çocuk kaldıysa? Belki kalmamıştır, ama ya kaldıysa? Galiba tam o sırada söz verdim ben bir anda binlerce çocuğa onları hiç yalnız bırakmayacağıma dair, hiç düşünmeden hem de... İşte bir "söz" ile başlayan bu benim adıma mucizevi olay, başka bir "söz" ile dallanıp budaklanıyordu.

Bu ekim ayında birinci senemi doldurdum İLKİYAR'da. Bu bir sene bana çok şey kattı, ama tabii ki en önemlisi beni yüzlerce kardeşimle tanıştırdı. İlki Mesut... Hayalleri vardı, "Devletimiz iyi, bir sıkıntımız yok. Ama ben daha iyisini yapacağım abi" demişti bana. Hedefini de uygun seçmişti, siyaset bilimi okumak istiyordu, fakat dersleri yeterince iyi değildi; ayrılırken bana, "Belki siyaset bilimi okuyamam abi ama ben bir şekilde daha iyisini yapacağım" demişti. O kadar

samimiydi ki benimle değil kendisiyle konuşuyordu adeta. Çok mutlu oluyorsunuz bazen...

Bazen de o kadar yakın oluyorsunuz ki bazı çocuklarla, mektubunu dört gözle bekliyorsunuz, örneğin Hataydan Emel Büşra... Geçtiğimiz yaz kampı projesinin ilk günü tüm çocuklar, gönüllü abi ve ablalarla bahçede oynarken içerideki masada jenga oynayan iki kız ilişti gözüme, yanlarına gidip tanıştım onlarla, Hataydan Makbule ve Emel Büşra... Makbule tıp okuyup doktor olmak isteyen başarılı bir öğrenciydi, Emel Büşra ise müzik öğretmeni olmak istiyordu, sınavlardaki puanları da gayet başarılı olduklarını gösteriyordu ikisinin de. Şaşırmıştım,bi süre sonra Emel'i bulup sordum,nasıl oldu da müzik öğretmeni olmaya karar verdin dedim. Kendi müzik öğretmeninden bahsetmeye başladı, uzun süre müzik öğretmenini anlattı bana. Ona enstruman dersleri verişini, müziğe teşvik edişini uzun uzun anlattı. Belli ki Emel ona çok şey borçluydu. Yürekten inanıyorum ki Emelin dilinden düşmeyen o kutsal insan ileride Emelin başarılarıyla da gururlanacaktır. Nihayet Emel'in mektubu elime geçti. Liselere giriş sınavında iyi bir puan alan Emel, kendiliğinden söz veriyordu seneye daha iyi olacak diye. Yaz kampındaki Pınar Alpay'ın etkinliğinde öğrendiği şarkıları dört yaşındaki kuzenine öğrettiğini de ekleyerek...

Bazen de çaresiz kalıyorsunuz... İzmir projesinden Onur... Akşam yemeği sırasında

beklerken tanıştım Onurla. Akşam olmuştu bile fakat Onur daha eline o ilk tanışma etkinliğimiz olan çiviye dahi almamıştı, hiç denememişti açabilirmiyim diye. Verdiğim çiviye açmaya çalışırken o yapamaz dedi arkadaşları, yüzü düşse de aldırış etmedi Onur, denedi, denedi. Yemek sırasının sonuna geldiğimizde Onur kimsenin yapamadığını yapmış dört tane iç içe geçirilmiş çiviye dahi açmaya başlamıştı. Gururluydu, yüzünden okunuyordu... Yemek boyunca konuştuk Onurla, derslerinin kötü oluşunu duydum, çünkü arkadaşları sınıflarda ders işlerken o tarlada

çalışmak zorunda kalıyordu. Her sene denese de bir türlü diğer arkadaşlarını yakalayamıyordu. Onurla uzun uzun konuştuk, oyunlar oynadık, danslar ettik, ve maalesef akşam yatakhane vedalaştık. Yatağıma uzandım, uykuya dalmak üzereyken Onurun sesini duydum, bana hediye hazırladıklarını söylüyordu kapıdaki diğer gönüllü abisine. Abi; "hediye almıyoruz biz" dedi, Onurun yüzü düştü. Tamam abi dedi, gitti. Kalkıp, koşup yanına gitmek istedim Onurun, sarılmak uzun uzun... Ama nasıl yapabilirdim ki? Nasıl alırdım bana hazırladığını? Kaç tane dünya gerekirdi bana hediyesini sığdırmam için? Kaç

kat dibine inmeliydim yerin, kaç kilit vurmalydım üstüne muhafaza etmek için? Sonra... İkinci kez vedalaşmak, kaç kat zor olurdu bizim için..? Zor da olsa uyudum o gece... Sabahındaysa tüm odaların kapıları açıldı sonuna kadar, Onurun odasının önünden geçerken şöyle bir baktım, iyi uykular dedim, bunu milyonlarca farklı odanın önünden geçerken söylemeyi dileyerek...

İlkyarda gönüllü olmak çok farklı, olağandışı bir duygu.

Bazen tek dert ortağsınız,

bir bakıyorsunuz ilginç abi olmuşsunuz garip deneyler yapıyorsunuz,

bazen kolbastı oynayamazsınız size gülüyorlardır,

ama o gülen gözlere bakınca sizden mutlusu yoktur.

Bazen kucağınıza aldığınız miniğin otobüsü olursunuz...

Bazen de...

Çok şey olursunuz işte..

Abdurrahman Hocaoğlu
Makina Mühendisliği Bölümü
www.ilkyar.org.tr